

Interview mevrouw van Vianen

Mijn naam is Miep van Vianen Terlouw, ik ben geboren op 5 september 1932 in Kralingseveer. Kralingseveer behoorde vroeger tot Capelle aan den IJssel. Tot mijn veerstigste jaar heb ik in Kralingseveer gewoond, daarna ben ik verhuisd naar het Slotplein. Mijn ouders, grootouders en (bet)overgrootouders woonden allemaal in Kralingseveer, in de IJsselmondselaan, we woonden in een familieblok, dat staat er nog, vroeger heette het van Lennepstraat, later is de schoenenwinkel van Groen erbij gekomen in de laan.

We woonden in een oud pandje van ijsselsteentjes, het staat er nog steeds. Ik ging naar de lagere school in Kralingseveer, waar nu de Antilopestraat is. In de oorlog was onze school bezet door de Duitsers, we gingen toen om de week naar school.

De Duitsers hebben gezorgd dat Kralingseveer bij Rotterdam werd gevoegd. Wij woonden vroeger in de Hugo de Grootstraat, je had de Da Costastraat, Nicolaes Beetsstraat. Alle straten waren genoemd naar dichters en schilders, ook was er Tollensgracht.

Toen we bij Rotterdam gevoegd werden moesten de straatnamen veranderen want in Rotterdam waren al straten die genoemd waren naar dichters en schilders. Toen kregen alle straten nieuwe namen, en wel dierenamen. Ineens woonden wij in de Lamastraat.

In de oorlog werd mijn vader gevorderd. De Duitsers lieten hem naar Rhenen lopen, het regende toen verschrikkelijk, mijn vader zag een stuk parachutezeil liggen en deed dat over zijn koffertje, waarna door de Duitsers met een geweer zijn tenen kapot werden geslagen. Vanaf dat moment heeft hij nooit meer goed kunnen lopen, mijn vader wist niet dat hij dit niet mocht doen. Ik heb dit allemaal bewust meegemaakt, ik was dertien jaar oud. Normaliter kwam je op twaalfjarige leeftijd van de lagere school af, omdat er op dat moment geen andere mogelijkheden waren werd er aan de zesjarige lagere school nog een zevende klas geplakt. Aansluitend ben ik naar de ULO gegaan op de s-Gravendijwal in Rotterdam. Het was een dependance van de Industrieschool, die toen in de Schietbaanstraat zat. Ik ging op de fiets, het oude Hofplein over, door weer en wind.

Na mijn schooltijd ben ik in het reiswezen terecht gekomen, ik werkte bij het reisbureau Oost, er waren drie zaken, een op Zuid, op de Vredenoordkade en in Krimpen aan den IJssel. Ik had een autootje van de zaak. Ik heb altijd gewerkt. Tot mijn achtenvijftigste jaar, toen ging mijn man met de v.u.t. en ben ik ook gestopt. We hebben toen nog twintig heerlijke jaren gehad, mijn man is een jaar geleden overleden. We hadden geen kinderen, dus we konden doen en laten wat we wilden. We gingen vaak op vakantie. Kreta was onze vaste vakantiestek gedurende twintig jaar, we hebben daar nog drie jaar een eigen huis gehad. In de tijd dat ik nog werkte gingen we twee keer per jaar een maand naar Kreta, we waren toen al van plan om na onze pensionering daar een huis te kopen, en als het aan mij had gelegen had ik mijn huidige huis weggedaan en was toendertijd voorgoed naar Kreta gegaan, mijn man wilde dat echter niet. Dus gedurende een aantal jaren hadden we twee huizen. We waren echter niet gewend om daar hartje zomer te verblijven, en dat brak ons op. Mijn man kon niet tegen de zinderende hitte, na drie jaar hebben we het huis verkocht.

Ik kom nog vaak op Kreta, ik ken er veel mensen en ben voor velen min of meer een familielid geworden.

Dit allemaal terzijde, Op mijn veertigste jaar verhuisde ik naar het Slotplein, ik woonde toen boven de wasserette. Ik heb daar altijd met plezier gewoond. Het Slotplein was toen een fijn winkelcentrum. Je kon er voor alles terecht. Er was een kaasboer, een melkboer, een verfwinkel, Jamin zat er, supermarkt den Toom. Een fietsenzaak, een patatzaak, een kledingzaak. (fair lady), een dierenzaak, twee slaggers. Het is nu niet leuk meer, nu is alles van Driel, ik vind het geen winkelcentrum meer.

Ik heb vroeger op twee koren gezeten en was lid van de gymnastiekvereniging W.I.K. (willen is kunnen). Mijn man was altijd bezig met sportvissen en zeevissen. Hij werkte bij de scheepsbouw op booreilanden.

Mijn man was een rasechte Capellenaar, hij is geboren op de plek waar het oude gemeentehuis stond, daar onder aan de stoep, daar heeft hij altijd gewoond, Toen hij zes jaar was overleed zijn vader. Zijn opa en oma woonden vlakbij en mijn man heeft zijn opa min of meer als zijn vader beschouwd. Zijn opa was de klapperman van Capelle, s-morgens wekte hij de boeren en als er nieuws was gebruikt hij de klapper

(die hebben we geschonken aan het oudheidsmuseum in Capelle) Vaak moest hij bij onderhandelingen van grond door de boeren als getuige tekenen bij de notaris..

Een tante van mijn moeder heeft in het van Cappellenhuis gewoond, mijn moeder heeft altijd gezegd, daar ga ik nooit naar toe, ik ga niet naar een gesticht. Later heeft zij nog een tijdje in de oude Rozenburcht gewoond, daar wilde ze aanvankelijk ook niet naar toe, omdat ze het huis ook als gesticht zag. Uiteindelijk heeft zij het er enorm naar haar zin gehad.

Mijn man ging op school in het dorp bij de kerk. Mijn schoonmoeder hertrouwde en kreeg nog twee kinderen, waardoor het huis onder het gemeentehuis te klein werd, toen verhuisde zij naar de Mauritsstraat, echter zij kon het daar niet wennen en toen haar oude huis weer vrij kwam is ze terug verhuisd. De oudere kinderen waren toen inmiddels het huis uit.

Zoals ik al verteld heb woonde ik op het Slotplein boven de wasserette. Er was geen lift dus ik moest trappan lopen. Doordat ik last van mijn knie kreeg (prothese) ben ik gaan kijken naar een gelijkvloerse woning. Het liefst had ik teruggewild naar Kralingseveer, mijn man wilde echter Capelle niet uit, dus hebben we iets tussenin gezocht, en het werd Capelle west. (Doormanlaan) Alle mensen met wie ik op de lagere school heb gezeten en nog in leven zijn wonen hier om me heen. Iedereen kent iedereen. Capelle west is eigenlijk een dorp in een dorp. Ik woon hier heerlijk. Alleen met het ouder worden wordt het wonen hier moeilijker. Je kunt hier geen boodschappen doen, zolang je vervoer hebt of goed ter been bent, of kinderen hebt die de zware boodschappen doen is het goed, in feite zit je hier in een put. Soms denk ik, ik ga naar het Meldpunt en laat me inschrijven voor een flat in de omgeving van de Koperwiek.

Ja, als ik aan vroeger denk

wat een ruimte was er toen. Als kind keken wij s-avonds stiekem uit ons raam in de slaapkamer. We telden dan de wagons van de goederentreinen die reden van de Oostmaaslaan via Gouda naar Utrecht. We hadden vanuit Kralingseveer een vrij uitzicht tot aan de Kerklaan, alles was weiland.

In de oorlog heeft alles onder water gestaan. Dat hadden de Duitsers gedaan, zodat de geallieerden niet konden landen. Er stonden boomstokken en staken in het water, zodat de parachuten daar aan zouden blijven hangen. Ja, dat kan ik me nog goed herinneren. Met een fiets zonder banden melk halen bij de boer, je hobbelde maar mee.